

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

ฝึกเป็นนักรบ

อ่อนลงทุกวัน การขบการฉันทพาทรงไว้ได้ การขบฉันทยังดี แต่กำลังค่อยแต่จะลดๆ ไปไหนมาไหนไม่สะดวก มันอ่อนของมันเองธาตุขันธ์ ธาตุขันธ์อ่อนลง เวลามันแข็งแรงเปล่งปลั่งแต่ก่อน ก็ต้องมาบวกลบทดสอบกันดูกับปัจจุบันนี้ ผิดกันคนละโลกของคนๆ เดียวกัน ไปบวชก็ฝึก ฝึกตั้งแต่วันบวช ตั้งแต่วันเข้าไปบวช ฝึกตั้งแต่นั้นมาเรื่อย เวลาตื่นนอนนี้ใครอยู่ข้างๆ ต้องตื่นไปด้วย คือมันติดฝังเลย ฝึกเจ้าของ เวลาตื่นนอนมันติดของมัน จนกระทั่งชิน พอตื่นนี้ติดฝังเลย ได้พรรษา ๑๘ ฝึกใหม่ ที่แรกฝึกนักรบ ฝึกเป็นนักรบ ติดฝังๆ ตลอดตั้งแต่ไปบวชที่แรกเลย พรรษา ๑๘ ฝึกใหม่ โห นานกว่าจะได้

คือพอรู้สึกนี้ มันชินแล้ว พอรู้สึกมันติดก่อนแล้วปั้งเลย ถ้ามีพระหรืออะไรรอนอนอยู่ข้างๆ พระก็จะตื่นไปด้วย เพราะเราตื่นรุนแรง ฝึก พรรษา ๑๘ ฝึกใหม่ เพราะอะไรๆ ก็เรียบบร้อยพูดตรงๆ เลย อะไรเรียบบร้อยหมดแล้ว การฝึกนี้ฝึกเพื่อนักรบ พอเข้าศึกสงครามผ่านไปแล้วควรจะมีใจยังงั้นมันก็รู้ตัวเอง ที่นี้ฝึกใหม่ โอ้ นานอยู่นะ กว่าตื่นนอนมันจะเรียบบร้อย ตื่นพับติดฝังๆ เลยเชียว ฝึกใหม่ให้เรียบบร้อย ดูทิศทางอะไรต่ออะไรเรียบบร้อยแล้วค่อยลุกขึ้นด้วยความมีสติ คิดไว้อย่างนั้นแล้วก็ค่อยฝึก มันไม่ได้ง่ายๆ นะมันเคยชิน พอตื่นพับติดฝังๆ เลย

ได้ทราบชัดว่าเป็นการฝึกจริงๆ ก็เวลาบวช นี้ฝึกจริงๆ เวลาบวช ฝึกเสียทุกอย่างเลยให้เข้าตามหลักวินัย ตีเข้าๆ ตามหลักธรรมหลักวินัย เพศของพระไม่ใช่เพศที่นอนใจ เป็นเพศที่คล่องแคล่วด้วยสติด้วยปัญญา การสำรวมระวัง พระพุทธเจ้าสอนอย่างนั้น ไม่ได้อัดอาดเนือยนาย ทุกอย่างเป็นแบบฉบับได้เลยแบบพระพุทธรเจ้า เป็นพระก็เป็นแบบฉบับได้ ฝึกตลอด เรียบ นี้แบบพระตามทางของศาสดาจริง ๆ ไม่ใช่แบบหมูขึ้นเขียงด้วยเพศของพระนะ อย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ไม่ว่าเขาว่าเราเหมือนกัน แบบหมูขึ้นเขียงเพศของพระ เดียวนี้เป็น พระของพระพุทธเจ้าจริง ๆ นี้ติดฝังๆ เลยไม่มีนอนใจลูกศิษย์ตถาคต พูดถึงเรื่องการฝึก

การตื่นนอนก็เหมือนกัน ได้ ๑๘ พรรษาฝึกใหม่ ตั้งแต่บวชตื่นนี้มันเป็นของมันเองด้วยความเคยชิน เราฝึกอย่างนั้น จะเอาให้เป็นอย่างนี้มันก็เป็นอย่างนั้น พอรู้สึกพับติดฝังเลย ถึงพรรษา ๑๘ ดูอะไรก็เรียบบร้อยหมด การฝึกนี้ฝึกเข้าสู่แนวรบ รบกับกิเลส ถึงพรรษานั้นแล้วกิเลสไม่มีจะรบกับอะไร แน่ะ ก็เรียบบร้อยเป็นอรรธเป็นธรรมธรรมดารูทิสรรูทางแล้วค่อยลุก ถึงอย่างนั้นมันยังติดฝังๆ ไม่ใช่เล่นนะ นี่ละการฝึก เราเอาจริง ๆ

พิจารณาย้อนหลังนี้ ตั้งแต่วันบวชมาโน่นละ ทางด้านปริยัติก็เอา ไม่มีความซึ้งเกียดซึ้ง คร้านเลย ยิ่งออกทางด้านปฏิบัติด้วยแล้วผิงๆ เลยเชียว ด้านปฏิบัติเป็นด้านเข้าสู่แนวรบจริง ๆ จะอ่อนแอท้อแท้ไม่ได้

ภาคปฏิบัติเป็นภาคที่จะฆ่ากิเลสจริง ๆ หนักมากนะ สติสตั้งรอบคอบตลอดเวลา เข้าหาที่เหมาะสมกับผู้จะฝึกฆ่ากิเลส สถานที่สมบูรณ์พูนผลด้วยอาหารการกินไม่ได้ ต้องไปหาที่แร้นแค้นกันดารอดอยากขาดแคลนในป่าในเขา บิณฑบาตได้มาแต่ข้าวเปล่าๆ กินพอยังธาตุขันธ์ให้เป็นไป แต่มุ่งมรรคผลนิพพานแนว อันนี้แข็งแแกร่ง เรื่องเหล่านี้อะไรช่างมัน นี่เรียกว่าฝึก มีเข็มทิศทางเดินที่แน่นอนนั่นคงอยู่อันหนึ่ง ก็คือมรรคผลนิพพาน มุ่งอย่างยิ่ง นอกนั้นไม่เห็นเป็นอุปสรรคอะไร ฟุ้งๆ เพื่อนั้น จึงไม่ได้คิดว่าลำบากลำบาก ไม่คิด ทั้งๆ ที่ลำบากเต็มที่

สำหรับเราเอง พุดถึงเรื่องเราเองฝึกเจ้าของ เอาจริงเอาจังทุกอย่าง ไม่ได้เหลวไหลละ นิสัยนี้รู้สึกว่าเป็นมาแต่ฆราวาสแล้ว แต่เราไม่รู้ว่านิสัยเราจริงจังมาแต่ฆราวาส เวลาบวชเข้าไปแล้วอ่านธรรมะจึงรู้นิสัยว่ามีความจริงจัง อะไรๆ อ่านก็รู้เจ้าของนิสัยจริงจัง รู้นิสัยดั้งเดิมของตัวเองเรื่อย เพราะหลักพุทธศาสนาเป็นหลัก ตัวอย่างสำคัญมากทีเดียว ไม่ใช่บวชแล้วก็นอนกินสบาย บิณฑบาตไม่บิณฑบาตเขาก็เอามาให้กิน ยิ่งสบายใหญ่ เป็นหมูขึ้นเขียง ผ้าเหลืองห่อตัว เป็นอย่างนั้นนะ นี่พูดจริง ๆ ไม่ ว่างั้นเลย ไม่ได้ตำหนิเจ้าของ ตั้งแต่บวชมาไม่ได้ตำหนิเจ้าของว่าท้อแท้ อ่อนแอ บกพร่องในเพศของพระ การปฏิบัติตามหลักธรรมหลักวินัยไม่ได้สงสัย คือตัดมาตลอดอย่างนั้นจะเอาอะไรมาสงสัย บกพร่องตรงไหนตัดทันทีๆ เลย

ตอนที่ขึ้นสนามรบจริง ๆ พอเรียนจบแล้วเข้าหาพ่อแม่ครูจารย์มัน ที่นี้เปิดเลยทีเดียว เราสงสัยมรรคผลนิพพาน ใครจะมาปลดปล่อยมรรคผลนิพพานจากใจของเราที่เราสงสัยๆ ก็เล็งเห็นแต่หลวงปู่มันเราเท่านั้น ออกจากนั้นก็เข้าหาท่านเลย ท่านก็เปิดออกเต็มเหนี่ยว ทางนี้ก็ออกเต็มเหนี่ยวเหมือนกัน หายสงสัยมรรคผลนิพพาน กิเลสมีอยู่ก็ตามเรื่องมรรคผลนิพพานไม่สงสัยเลย ที่นี้มีแต่จะทุ้มละที่นี้ เอาละ นั้นละมันทุ้มฟาดเอาเป็นเอาตายเข้าว่าเลย ได้รับโอวาทจากพ่อแม่ครูจารย์มันแล้วเหมือนตกรอกทั้งเป็น ไปคนเดียวอยู่คนเดียวตลอดไม่เคยเอาใครไปด้วยมันไม่สนทใจ

ป่าช้อยู่กับเรา เอา เป็นก็เป็น ตายก็ตาย ไม่อยากฉันทันทีวันแล้วแต่ มันจะเป็นจะตายความรู้อยู่กับเราทำไมจะไม่รู้ นั้น พัดกันเต็มเหนี่ยวๆ ที่นี้ก็ก้าวขึ้นๆ ทางด้านธรรมะ จิตใจค่อยโล่ง สงบๆ สงบเรื่อย ก้าวเข้าสู่ปัญญาแหลมคมเรื่อยไป จนกระทั่งเป็นสติปัญญาอัตโนมัติ มันเป็นเองรู้อย่าง พอก้าวเข้าสู่สติปัญญาอัตโนมัติ เรียกว่าความเพียรอัตโนมัติ ก้าวเข้านี้แล้วไม่มีถอย เป็นเองๆ นี่เราก็ไม่ได้เรียนจากใคร เรียนจากเรา

ที่เอาจริงเอาจังทุกอย่าง จนก้าวเข้าสู่ความเพียรอัตโนมัติ สติปัญญาเป็นอัตโนมัติฆ่ากิเลสเป็นอัตโนมัติ ทีนี้ก็มาย้อนหลังถึงกิเลสทำลายจิตใจของสัตว์โลกเป็นอัตโนมัติ ฐานะ แต่ก่อนไม่เคยคิด เวลาสติปัญญาออกฆ่ากิเลสเป็นอัตโนมัติ ก็ย้อนไปรู้เรื่องกิเลสทำลายสัตว์โลกเป็นอัตโนมัติ

เอะอะตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เห็นอะไรกิเลสออกก่อนๆ ทีนี้เวลาธรรมะมีความแก่กล้าแล้ว สัมผัสสัมพันธ์อะไรเป็นธรรมแก่กิเลสทั้งนั้นๆ นี้เรียกว่าอัตโนมัติ เห็นในหัวใจเจ้าของจะว่าไง แต่ไม่ได้ส่งสัญญะ คือมันเจ็บเอาเสียจริงๆ ไม่มีกิเลสตัวใดมาแสดงให้เห็นแม้เม็ดหินเม็ดทราย เจ็บเลย ทางนี้ขึ้นแต่ไม่ได้สำคัญนะ ขึ้นเฉยๆ เวลา มันสงบกิเลสทั้งหลาย เหนอ ไม่ใช่มันเป็นพระอรหันต์น้อยๆ ขึ้นมาแล้วเหอ ว่าอย่างนี้นะ ยังไม่สำคัญว่าเป็นพระอรหันต์

คือมันเจ็บขนาดนั้น กิเลสมันหมอบ คู้ยเขี่ยตรงไหนก็ไม่มีๆ เจ็บ สงบราบเลย กิเลสหมอบ เหนอ ไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อยๆ ขึ้นมาแล้วเหอ มันว่าเฉยๆ ยังไม่ได้สำคัญว่าเป็นอรหันต์จริง สักเดียวโผล่ขึ้นมาก็ซัดๆ เอาเสียจนกระทั่งถึงอรหันต์น้อยอรหันต์ใหญ่พังไปด้วยกันหมดไม่มีอะไรเหลือ นั้น รู้เอง สนฺทิกฺขุโณ รุฬงานครั้งสุดท้ายของตัวเองว่าถึงไหนแล้ว สนฺทิกฺขุโณ ขึ้นสุดยอดขาดสะบั้นหมด กิเลสสมมุตทั้งมวลไม่มีอะไรติดหัวใจเลย ขาด นั่นที่นี้อรหันต์น้อยก็ไม่ถาม อรหันต์ใหญ่ก็ไม่ถาม สนฺทิกฺขุโณ ตัดสินทีเดียวขาดไปหมด

นี่การฝึกหัดตัวเอง เราจะได้แบบนั้นก็ตามขอให้แบบลูกศิษย์มีครูมีอาจารย์ ให้มีข้อบังคับตัดแปลงตัวเองเถอะคนเรา ปล่อยเลยตามเลย ตื่นนอนขึ้นมาหาอยู่หากิน เพลิดเพลินรื่นเริง ไม่ได้เสาะแสวงหาสาระสำคัญ ผิดถูกประการใดไม่คำนึงตัวเองใช้ไม่ได้นะ ต้องได้คำนึงตัวเอง ตื่นนอนตั้งแต่เช้าถึงค่ำวันนี้เราทำความผิดพลาดอะไรบ้าง เพราะเรารับผิดชอบตัวเราเอง จะไปตีไปชัวคือตัวเราเอง ดูตัวเอง แก่ไข้อยู่ นั่นต่อไป มันก็ราบเรียบๆ ตื่นนอนจนกระทั่งถึงหลับมีอะไรผิด ไม่ผิด นั้นชุ่มเย็นในใจ อบอุ่น การฝึกตัวเองเป็นอย่างนั้น

การนอนนี้ไปพลิกใหม่พรรษา ๑๘ คือแต่ก่อนมันนอนแบบแม่เนื้อตื่น นายพราน ผิงเลยทีเดียว มันเป็นนิสัยตั้งแต่เราฝึกที่แรก พอรู้สึกตัวตีตผิงเลยทันทีๆ จนชินต่อนิสัย ถึง ๑๘ ปี ๑๘ พรรษา ทีนี้จะฝึกใหม่ พอตื่นขึ้นมาให้รู้ทิวทัศน์ทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยแล้วค่อยลุกขึ้นมาด้วยความมีสติเรียบร้อย คิดไว้อย่างนั้น พอตื่นปั๊บมันตีตผิงก่อนแล้วๆ พยายามเอา นานอยู่นะกว่าจะได้ ได้ก็ไต่เลยเถิด อย่างทุกวันนี้ตื่นแล้วไม่ลุก ทุกวันนี้มันไต่เลยเถิด ตื่นนอนแล้วไม่อยากจะลุก พลิกทางนั้นพลิกทางนี้ มัน

เลยเกิดเข้าใจใหม่ เป็นอย่างนั้นทุกวันนี้ เราเรียนเลยเกิดแล้วเดี๋ยวนี้ ตื่นนอนขึ้นมา แทนที่จะลุกไม่ลุก พลิกไปพลิกมา เอ้อ ให้มันเห็นทุกอย่างในตัวเราเอง

เวลาฝึกเฉียบขาดก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ ครั้นเวลาปล่อย นี่คือปล่อยนะที่ว่านี่ ปล่อยตามสภาพของธาตุของขันธ เรื่องจิตเรื่องใจหมดสภาพ เพราะหมดทุกสิ่งทุกอย่าง แล้วที่จะมาเป็นข้าศึกต่อใจ รู้ชัดประจักษ์ใจ สนุกกุฎิโก ขาดสะบันงาไปแล้วกิเลส รู้ชัดผลงานของตัวเองว่าสิ้นสุดยุติเรียบร้อยแล้ว วุสิต์ พุรหมจรรย์ ไม่ต้องประกาศที่ไหน ประกาศที่หัวใจเท่านั้น ที่นี้ก็ปล่อยตามสภาพของมัน อย่างทุกวันนี้ปล่อยตามสภาพ จิตใจมันหมดโดยสิ้นเชิงไม่มีอะไรเหลือ มีแต่สมมุติภิกขุอาการที่แสดงออกต่างๆ ก็ เป็นเครื่องมือของใจ ใจก็ไม่มาเป็นพิษเป็นภัยกับสิ่งเหล่านี้ ใช้นั้นไปอย่างนั้นแหละ

ให้มันเห็นอย่างนั้นคือการฝึกเจ้าของ เมื่อมันหมดโทษแล้วส่งมาปาราชิกเอามา จากไหน เห็นไหมละ มันตัดลินลงขนาดนั้น ส่งมาปาราชิกเป็นสมมุติ อันนั้นเป็นวิมุตติ เข้ากันได้ยังไง ให้มันถึงขนาดนั้นซิ เมื่อถึงขั้นเลยสมมุติไปแล้ว ส่งมาปาราชิกนี้เป็น สมมุติทั้งมวลเข้ากันไม่ได้กับวิมุตติจิต นั้นเลยบาปเลยบุญ บุญบาปปหิณบุคคล ผู้มี บุญและบาปอันละเอียดได้แล้ว ละได้หมด บรรดาสมมุติไม่มีเหลือทั้งดีทั้งชั่ว เหนือแล้ว นั้น เอาจึงมาปาราชิกมาจากไหนเมื่อมันเหนือแล้ว อันนี้ก็ไม่มีแต่ภิกขุที่จะใช้ตามสมมุติ ใช้อยู่ในกรอบของความเป็นชีวิตอยู่ในเพศของพระ พระธรรมวินัยมียังงี้ก็ปฏิบัติ ตามนั้นๆ ไปเท่านั้นเอง ที่จะกลัวว่าจะผิดจะพลาดอะไรไม่มี หมด

เมื่อถึงขั้นมันรู้เองไม่ต้องไปถามพระพุทธเจ้า ถึงขั้นหมดโทษแล้วอยู่ยังงี้ก็หมด ไม่มีโทษ แต่เวลามันมีโทษ อะอะมีโทษๆ เผลอ癖เป็นโทษแล้วๆ เวลาเราฝึกได้เต็มที แล้วโทษไม่มี มีแต่ความบริสุทธิ์เต็มตัว มีแต่การเคลื่อนไหวของธาตุของขันธ จิตใจผ่านไปหมดแล้ว นั้น นี่ละการฝึกตัวเอง ให้ปฏิบัติตามธรรมพระพุทธเจ้าถึงขั้นนี้ละ พระพุทธเจ้าสอนด้วยสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ชอบเพื่อมรรคผลนิพพาน เอาให้ถึงนั้นเลย ธรรมนี้สวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้ว ชอบเพื่อมรรคผลนิพพาน เพื่อ ความหลุดพ้นอย่างเดียว ถึงขั้นหลุดพ้นเลยธรรมพระพุทธเจ้า ไม่ให้ตกค้างอยู่ที่ไหน ขอให้ปฏิบัติตามเถอะถึงจริงๆ แต่มันไม่ปฏิบัติตามซิพวกเรา

ไปที่ไหนมองไปไม่ค่อยเห็นคนนะ เห็นแต่เสื่อกับหมอน หมอนมัดติดคอ ข้าง หลังก็เสื่อมัดติดหลัง ไปที่ไหนมีแต่เสื่อกับหมอนมัดติดหลังติดคอ มองหาตัวคนไม่เห็นแล้วจะมองหารธรรมเห็นได้ยังไง ก็มันไม่มีธรรม มันมีแต่เสื่อกับหมอน นี่พวกเสื่อ พวกหมอนลูกศิษย์หลวงตาบัว พวกเสื่อหมอนติดตัวตลอด พรากไม่ได้อันนี้ เรียกว่า เครื่องครัดมาก เข้าใจไหม ลูกศิษย์หลวงตาบัวเครื่องครัดมาก เสื่อหมอนติดกับหลังกับตัว

เลย นอนก็ติดกัน ลุกก็ติดกัน เรียกว่านักรบจริงๆ พวกนี้ เข้าใจหรือยัง พวกนี้พวกนักรบ ลูกศิษย์หลวงตาบัวนี่

แบบฉบับของพระพุทธเจ้า แบบฉบับของพระจริง ๆ เป็นแบบฉบับที่ขึ้นตาขึ้นใจของผู้มาได้พบได้เห็น พอดูบ๊องเข้ากันได้กับหลักธรรมหลักวินัย ได้ยินพูดจะหนักจะเบา เป็นไปด้วยอรรถด้วยธรรมด้วยเหตุด้วยผล นำดูนำฟังทุกอย่างพระพุทธทรงธรรมทรงวินัยเป็นอย่างนั้นทั้งนั้น ที่ไม่มีธรรมในใจเลยก็โกโรโกโส ไม่มีหลักมีเกณฑ์ เวลาอยู่อย่างนี้ก็ไม่หลักมีเกณฑ์ ตายไปแล้วก็เลื่อนลอยแบบเดียวกัน ผู้มีหลักมีเกณฑ์มีธรรมมีวินัยมีข้อบังคับอยู่ในตัว ตายไปแล้วก็มีหลักมีเกณฑ์ นั้นมันต่างกัน ฝึกเสียจนกระทั่งตายตัวเลยตั้งพระอรหันต์ พระพุทธเจ้าก็เป็นพระพุทธเจ้าองค์แรกแล้วก็ไปเป็นพระอรหันต์องค์ลำดับลำดับมา มีแต่ตายตัวเลย ท่านฝึกท่านจนตายตัว ไม่มีอะไรมลทินจะเข้าแปดเปื้อนได้เลย เพราะฝึกเสียจนเรียบบริสุทธิเต็มที นี่ละ สรรณ คัจฉามิ ของพวกเรา ท่านปฏิบัติตัวจนเป็นสภาวะที่พึ่งของท่านอย่างเอกอุแล้วก็มาเป็นสภาวะของโลกอย่างตายใจ

นี่จนจะตายเท่าไรได้คิดได้อ่านละเรา กับสมมุติพูดง่าย ๆ ว่าอย่างนั้นเถอะนะ ได้คิดได้อ่านกว้างแคบ อดีตอนาคต ย้อนหน้าย้อนหลัง พิจารณาवलคบคุณหารเรื่องสภาพของสมมุติทั้งหลาย ปฏิบัติต่อสมมุติจะปฏิบัติอย่างไรบ้าง ๆ เหมาะสมอย่างไรบ้าง ต้องได้ใช้ ทั้ง ๆ ที่เราไม่มีโทษอะไร ที่นี้ธาตุขันธ์เป็นสมมุติมันก็มีโทษมีกรรมตามสมมุติของมันอยู่ในนี้ ก็ต้องพิจารณาแก้ไขตัดแปลงพอให้ดูกันได้มนุษย์เรา

เทศน์นี้ออกวิทยุณะนี่ ออกทุกเช้า ๆ ถ้าเราอยู่ที่นี้ออกทุกเช้าทั่วประเทศไทย สุดท้ายเทศน์ทั่วประเทศไทยมักจะมีแต่เทศน์หลวงตาบัว ไม่ว่าจะออกวิทยุที่ไหน ๆ เป็นหลวงตาบัวออกหน้าทั้งนั้น ครูบาอาจารย์ทั้งหลายก็มาช่วยบ้างเล็กน้อย ๆ จากนั้นก็เรา ยืนตัว ๆ ในสถานวิทยุต่าง ๆ ทั่วประเทศไทย ดูเหมือนร้อยกว่าสถานี่นะ เทศน์แล้วเราก็ปล่อย ๆ แต่เขาก็เอาไปออกวิทยุ การเทศน์ของเราเป็นที่แน่ใจ เราไม่สงสัยในการเทศน์ของเรา ไม่ว่าจะธรรมะชั้นใดภูมิใด เราถอดออกมาจากหัวใจที่ถูกต้องแม่นยำแล้วทั้งนั้น ไม่ผิดว้างเลย

แม้ที่สุดที่พูดที่แรก กูจะฟ้องท่านเปา เขาก็เขียนตามประสาของเขา ที่นี้ภาษาของเราอย่างไร มันมาเที่ยวเพ่นพ่าน แนะเห็นใหม่ เราก็ก่อนนี่มา มันมาเที่ยวเพ่นพ่าน มันก็เพ่นพ่านจริง ๆ คำแล้วมันยังมาเพ่นพ่าน ๆ ถ้าวันไหนเราออกมาเจอ เรามักจะไปตอนค่ำ ตอนห้าโมงตอนจำกัดละที่นี้ เวล่ำเวลาพอถึงนั้นแล้ว ใครมาจะแสดงหูแสดงตาทั้งนั้นแหละ มาด้วยเหตุผลกลโกอะไร ถ้ายังไม่ถึงเวลาก็ปล่อยตามเรื่อง เข้าออกไม่ว่าอะไร พอถึงนั้นแล้วจำกัด ประตูปิดก็ใครมา มาอะไร นั้นเอาละนะ จำกัดจำ

เขี่ยเข้าแล้ว ประมาณห้าโมงเย็นเรามากจะออกไปประตู บางทีก็ออกนอกประตูไปบ้าง เล็กน้อย ออกไปดูนั่นดูนี่แล้วกลับเข้ามา ดูความเรียบร้อย ถ้าใครมาแฟนพ่านเอาละนะ ถ้าหลวงตาบัวไปเจอแล้วยังไงต้องปาราบไปเลย ไม่มีใครจะทนอยู่ได้ หลวงตาเอาจริงๆ มาอะไร ถ้ามแล้ว มาเหตุผลกลไกอะไร พอมองโน้นมองนี่ทั้งอ้าปากด้วยแล้วแสดงว่า ไม่เป็นท่า ไล่เดี๋ยวนั้นเลย ถ้ามีเหตุผลควรเปิดเราก็กเปิดให้เข้า ส่วนมากไม่ได้เปิด แหละ ถ้าหากจำเป็นจริงๆ ควรจะเปิดให้เข้าก็เข้า มีเหตุผลกลไกพอควรจะเข้า ส่วนมากมันมาเที่ยวแฟนพ่าน เราจึงได้ดูเรื่อย

พระท่านรักษาข้อวัตรปฏิบัติของท่าน ท่านรักษาอยู่มาทำลายทำไม ทั้งวัดท่าน รักษาทั้งนั้น ท่านไม่ได้ทำลาย เราเป็นส่วนมากมาแต่มาทำลายโดยไม่มีเจตนา ก็ตาม มาตามนิสัย นิสัยทำลายตัวเองอยู่เป็นประจำแล้ว มาวัดนี้ก็จะมาทำลายวัดโดยไม่มีเจตนา ก็มาแฟนพ่านๆ ให้ขวางหูขวางตา นั่นละที่ดู ดูเพราะเหตุนั้น เพราะผู้หนึ่งรักษาอยู่ ผู้หนึ่งไม่รักษา มาทำลาย มันก็ขวางกันชกกับผู้รักษา ดูเอาๆ

ภายในวัดเข้มงวดกวดขันอีกแบบหนึ่ง นอกวัดที่ควรจะมาเกี่ยวข้องเกี่ยวกับ เรื่องฆราวาส เข้มงวดกวดขันไปแบบนั้น ทีนี้ในวัดเข้มงวดกวดขันไปแบบนี้ เป็นชั้นๆ ไปนะ ในวัดยิ่งกว่านั้นอีก เข้มงวดกวดขันมากกว่านั้นอีก เป็นชั้นๆ ไปเลย ไม่ใช่จะ ปล่อยเลยตามเลย เอาละทีนี้ จะให้พร

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ